

Քնացիր...

Դուրսը մամանդը իջաւ,
Հեռուէն լիճը հանգեցաւ,
Հալած անուրջ մը չէ՞ անձիր...
Բարձերուն մէջ – ահ, քնացիր:

Ձիւնը կ'իջնէ տենդահովով...
Իմ ճերմակ սերս ալ դողողալով
Թարթեւանէս վար մտացիր
Կը մաղուի վրադ, ո'հ, քնացիր:

Երգ մը չէ՞, որ կու լայ հեռուն...
Լուռ օրհներգի մը վանկերուն
Նման ի՞Ֆ սերս անձանձիր
Կը մաղուի վրադ, ո'հ, քնացիր:

Մահէ շրջեր քունիդ մէջէն:
-Հեգ մեռելները կ'անրջե՞ն:
Դագաղը ըլլամ ես սեւածիր,
Ու դուն այսպէս մէջն քնացիր...

1909, 15 Մարտի